

Matka, dost velký pavouk a Bubbur

Stoupali příkrými serpentínami ve skále. Cestu do Crystal Castle ukazovala cedule.

„Otázka zní – mluví Evans White pravdu?“ zeptal se Harry.

Andrew se vyhnul protijedoucímu traktor.

„Dovol mi, Harry, abych se s tebou podělil o trochu zkušeností. Přes dvacet let mluvím s lidmi, kteří mají různé důvody lhát nebo mluvit pravdu. Vinní i nevinní, vrahové a kapsáři, uzlíčky nervů a flegmatici, modrooká neviňátka, zjizvení padouši, sociopati, psychopati, filantropové...“

Andrew hledal další příklady.

„Pochopil jsem smysl, Andrewe.“

„... indiáni a běloši. Všichni vykládali svoje příběhy s jediným cílem – aby jim člověk uvěřil. A víš, co jsem se naučil?“

„Že se nedá poznat, kdo lže a kdo ne?“

„Přesně tak, Harry!“ Andrew ožil. „V tradiční krimiliteratuře má každý detektiv, který je hoden tohoto označení, neomylný nos na situace, v nichž lidé lžou. Blbost! Lidská povaha je jako velký a nepřehledný les, v němž nikomu není dáno se úplně vyznat. Dokonce ani matka nezná nejniternější tajemství svého dítěte.“

Odbočili na parkoviště před rozlehlou zelenou zahradou s úzkou štěrkovou cestičkou vinoucí se mezi kašnami, květinovými záhony a exotickými dřevinami. Za zahradou trůnil velký dům, očividně The Crystal Castle, který jim ukázal na mapě šerif z Nimbinu. Křišťálový zámek.

Jejich příchod ohlásil zvonek nade dveřmi. Bylo to očividně populární místo, protože obchod byl plný lidí. Přikráčela k nim kyprá žena se zářivým úsměvem a přivítala je s takovým nadšením, jako by byli první lidé, které tu za posledních několik měsíců vidí.

„Jste tady poprvé?“ zeptala se. Jako by její křišťálový obchod byl návykovou záležitostí, místem, které lidi chytne a kam pak přijíždějí pravidelně. A co Harry a Andrew vědí – klidně to tak i může být.

„Závidím vám,“ prohlásila, když jí potvrdili, že tu ještě nebyli. „Zažijete The Crystal Castle poprvé!“

Téměř zakvičela radostí.

„Jděte tady tou chodbou. Vpravo se nachází naše výtečná vegetariánská kavárna s nejpodivuhodnějšími pokrmy. Až tudy projdete, dejte se doleva, do místnosti s křišťály a minerály. *That's where the real action is! Now go, go!*“

Mávla jim na rozloučenou. Po takovém úvodu znamenalo zjištění, že vegetariánská kavárna je v podstatě naprosto obyčejnou kavárnou, kde prodávají kávu, čaj, saláty s jogurtem a zeleninové chlebičky, nepopiratelné zklamání. V takzvané místnosti s křišťály a minerály byly vystavené třpytící se křišťály, sošky Buddha se zkříženýma nohama, modré a zelené kusy křemene a lomové kameny ve složitém nasvícení. Místnost byla naplněná slabou vůní kadidla, uspávající hudbou na Panovu flétnu a zvukem tekoucí vody. Harrymu připadalo, že obchod je pěkný až dost, ale celé to bylo přesřílí okázalé a sotva by to dokázalo někomu vyrazit

dech. Případnou dechovou nedostatečnost by mohly vyvolat jedině ceny.

„Cha cha,“ zasmál se Andrew při pohledu na několik cenovek. „Ta ženská je génius.“

Ukázal na zdánlivě dobře situované zákazníky středního věku procházející obchodem: „Generace květino-vých dětí dospěla. Mají seriózní práci, seriózní příjmy, ale jejich srdce ještě pořád dlí kdesi v astrálním světě.“

Vrátili se zpět k pultu. Kyprá žena se usmívala stále stejně zářivě. Vzala Harryho za ruku a vtiskla mu do dlaně modrozelený kámen.

„Jste Kozoroh, že? Položte si tenhle kámen pod polštář. Odstraní veškerou negativní energii v místnosti. Stojí vlastně pětasedesát dolarů, ale mně se zdá, že ho opravdu musíte mít, tak řekněme padesát.“

Otočila se k Andrewovi.

„A vy budete určitě Lev...“

„Ehm, ne, dámo, jsem policista.“ Diskrétně jí ukázal služební průkaz.

Žena zbledla a vyděšeně na něj pohlédla.

„To je strašné. Doufám, že jsem nic neprovedla.“

„Pokud je mi známo, tak ne, madam. Předpokládám, že jste Margaret Dawsonová, dříve Whiteová? Pokud ano, mohli bychom si s vámi promluvit o samotě?“

Margaret Dawsonová se rychle vzchopila a zavolala na jednu z dívek, která převzala pokladnu. Pak dovedla Harryho a Andrewa dolů do zahrady, kde se usadili k bílému dřevěnému stolu. Mezi dvěma stromy byla napnutá síť, o níž si Harry nejprve myslel, že to je rybářská síť, avšak při bližším pohledu se ukázalo, že to je obří pavučina.

„Zdá se, že bude přšet,“ pronesla žena a zamnula si ruce.

Andrew si odkašlal.

Žena se kousla do rtu.

„Omlouvám se, konstáble. Jsem z toho trochu nervózní.“

„To je v pořádku, madam. Vy tu tedy máte ale pavučinu.“

„Á, tohle. Ta síť patří Billymu, našemu pavoukovi myššímu. Teď asi někde spí.“

Harry si bezděčně přitáhl nohy pod sebe.

„Pavouk myší? Znamená to, že žere... myši?“ zeptal se. Andrew se usmál.

„Harry je z Norska. Tam nejsou na velké pavouky zvyklí.“

„Aha. Pak vás můžu utěšit tím, že ti velcí nejsou nebezpeční,“ uklidňovala Harryho Margaret Dawsonová. „Naopak tu máme mrňavého smrtelně jedovatého kamarádíčka, který se jmenuje *redback*. Ale tomu se nejlépe daří ve městech, kde se může schovat v davu, aby se tak řeklo. V temných sklepích a vlhkých koutech.“

„Jako byste mluvila o někom známém,“ okomentoval to Andrew. „Ale zpátky k věci, madam. Jde o vašeho syna.“

Nyní paní Dawsonová skutečně zbledla.

„O Evanse?“

Andrew pohlédl na Harryho.

„Pokud víme, neměl dříve s policií žádné problémy, paní Dawsonová,“ pronesl Harry.

„Ne. Ne, to jistě ne. Díky bohu.“

„Zajeli jsme sem vlastně proto, že jsme si všimli, že tohle místo leží na naší zpáteční cestě do Brisbane. Chtěli bychom vědět, jestli jste neznala jistou Inger Holterovou.“

Paní Dawsonová zkusmo vyslovila její jméno. Potom zavrtěla hlavou.

„Evans nikdy neměl moc dívek. Ty, které měl, sem vždycky přivedl, aby mě s nimi seznámil. Co se mu narodilo dítě, které má s... s tou příšernou dívčinou,